

J. C. Christensen: Jeg har nu i flere Dage siddet og hørt paa denne Forhandling, og det synes mig, at det for hver Dag, der gaar, bliver vanskeligere og vanskeligere at forstaa, hvad de moderate egentlig mene med dette Lovforslag, og hvorledes deres Stilling egentlig er i denne Sag. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) talte, som om det Lovforslag, der nu foreligger til endelig Vedtagelse, gik ud paa at paalægge Kommunerne en Pligt og en Byrde i Retning af kommunal Skolebespisning. Det ærede Medlem talte mod Flertallet her, som om det var Flertallets Mening ved enhver Lejlighed at paalægge Kommunerne saadanne Pligter og Byrder, som de ellers kunde slippe fri for; men det er aldeles ikke Lovforslagets Indhold. Ser man paa Indholdet af dette Lovforslag, indeholder det jo blot en Tilladelse for Kommunalbestyrelserne til, hvis de finde det rigtigt, at oprette Skolebespisning, og dernæst siger Lovforslaget endvidere, at de Børn, som Kommunalbestyrelserne finde skulle spise frit, skulle have Lov til at spise frit, uden at det skal regnes Forsørgerne som Fattighjælp. Det er hele Indholdet af Lovforslagets § 1. § 2 indeholder den Bestemmelse, at Kommunalbestyrelserne kunne oprette saadanne Bespisninger og kunne bespise saadanne fattige Børn uden at behøve at spørge Amtsraadene derom, naar blot Kommunalbestyrelserne betænke sig to Gange, som det ærede Medlem talte om. Han sagde, at han troede, de vilde betænke sig to Gange; det tror jeg ogsaa, navnlig naar Lovforslaget siger, at de skulle betænke sig to Gange. (Afbrydelse af *Berntsen*). — Det staar der netop i § 2; saa maa det ærede Medlem ikke rigtig have læst Lovforslaget. Det ærede Medlem talte endvidere om alle de praktiske Vanskeligheder, der kunde blive ved en saadan Skolebespisning; der skal købes Tallerkener, der skal købes Knive, der skal købes Gaffer, der skal skaffes Plads, hvor Børnene kunne spise. Ja vist kan der blive Vanskeligheder, men man lægger det jo ganske i Kommunalbestyrelsernes Haand, og de skulle, som sagt, betænke sig to Gange, og naar de have gjort det, antager jeg ogsaa nok, at de have betænkt, at der skal købes Tallerkener, Knive og Gaffer og skaffes Plads. Jeg tror nok, man kan have den Tillid til Kommunalbestyrelserne, at de betænke alt dette.

Saaledes talte nu det ærede Medlem mod Lovforslaget, og talte imod det, som om det var et Lovforslag, der paalagde

Kommunalbestyrelserne noget som Pligt, hvad det aldeles ikke gør, idet det er en fri Henstilling til dem om frit at vælge, hvorvidt de ville gøre noget paa dette Omraade eller ej. Det vil det ærede Medlem ikke være med til. De andre ærede Medlemmer fra den Side, som have talt, navnlig det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen), ser meget vel, at det er noget, der er stillet Kommunalbestyrelserne frit. Det indrømmede han straks, men han sagde, at han alligevel ikke vilde være med til at vedtage en saadan Lov; thi, sagde han, derved faa Kommunalbestyrelserne en Opfordring til at gøre noget paa dette Omraade, og denne Opfordring vilde han ikke være med til at give. Men dette Standpunkt bliver noget uforstaaeligt, naar man ser hen til, hvad netop det ærede Medlem foreslog ved 2den Behandling. Hvad var det nemlig, det ærede Medlem vilde have vedtaget ved 2den Behandling? Det var § 1, ganske som vi have foreslaaet den og agte at stemme for. Det ærede Medlem vilde have vedtaget en § 1, som giver Kommunalbestyrelserne Tilladelse til at oprette Skolebespisninger kommunalt; han vilde have vedtaget en § 1, som gav Kommunalbestyrelserne Ret til at bespise fattige Børn, uden at en saadan Bespisning skulde regnes Forsørgerne som Fattighjælp. Det foreslog det ærede Medlem sammen med sine Meningsfæller Folketinget at vedtage ved 2den Behandling. Hele Forskellen mellem dette Parti og Flertallet ved 2den Behandling var kun den, at disse ærede Medlemmer foresloge, at en saadan Bespisning ikke maatte oprettes, medmindre man spurgte Amtsraadene derom; kun i et enkelt Tilfælde kunde det gøres, uden at Amtsraadet spurgtes, nemlig hvis der var en privat Forening i Kommunen, der havde oprettet Bespisning, saa kunde Kommunen give Støtte til den uden at spørge Amtsraadet. Det var de Herrers Stilling ved 2den Behandling. Men naar de foreslog, at Kommunen skulde have Lov til at oprette Skolebespisning kommunalt og Lov til at bespise fattige Børn, endog saa i et enkelt Tilfælde uden at spørge Amtsraadet, saa er det mærkeligt, at man nu ved 3dje Behandling, hvor det væsentlig er det samme — kun i en enkelt Henseende er der Forskel, idet vi foreslaa, at Kommunen i intet Tilfælde behøver at gaa til Amtsraadet — optræder mod Forslaget, som om det var noget ganske uhørt, som om det var en stor Byrde, man lagde paa Kommunen, og noget, man aldeles ikke kunde